

(Új-Demokrata, 1995./25.)

1995. június 22.

Olvasom a műsorfüzetben, hogy az ismert színésznő, Tábori Nóra ebben a színházban kezdte a pályafutását. 1944-ben, bombázások közepette is játszottak. Emberek az embertelenségben. Ugyanakkor micsoda képtelenség, hogy a háborút követően hosszú évtizedekig nem volt társulat Sopronban! Jobb híján a Holéczi együttest hallgatták.

Mikó István érdeme, hogy — miután a Thália-Művész Színházban együttese előtt elzárták a csapatot — kitekintve, észrevette Sopronban az üresen tátongó, felújított magyar-szecessziós épületet. Az első soproni kőszínház 1769-ben készült el egy száraz malom átalakításával, de száz méterrel arrébb. A mai épület helyén 1841-ben adtak át egy klasszicista színházat a reformkor közönségének. A jelenlegi ház 1909 körül kapta ezt a külsőt. E patinás épületet népesítette be az igazgatórendező néhány éve lelkes csapatával. Köszönet érte!

Legutóbbi bemutatójukat a műsorfüzet még három szerző — Madách Imre-Papp Gyula-Marnó János — művének tünteti fel, s a címe: Az ember tragédiája. A színlapon viszont már csak a műfaj változatlan: rockopera. A cím: Az első sírásó. Nagy és merész vállalkozás a Tragédia bármilyen föl- vagy átdolgozása. Nyilván az eredmény láttán jutottak az alkotók arra a belátásra, hogy a címváltoztatással is távolítsák a művet az eredetitől. Az előadás ugyanis nem vállalhatta sem az eredeti mű szerkezetét — a különböző színeket —, sem az élet értelmét taglaló filozófiai gondolatokat. Egy rockopera a drámai feszültségre, a látványra és nem utolsósorban a zenére épülhet.

Ez utóbbival folytatva, Papp Gyula zenéje kitűnő. A napjainkban bőven burjánzó rockopera- és musicaltermés időnkénti déja vu élménye után kellemes meglepetés a rockbillentyűs muzsikája, ami az előadás fő erőssége. Kár, hogy a produkciót végig teljes playback technikával játsszák. Ez minden bizonnyal fékező feszültséget jelent a szereplőknek.

A kétrészes mű első fele kevésbé mozgalmas, kevésbé látványos. A hatásos kezdés (Dicsőség az Urnak!) után kissé „leül” a darab, bár Lucifer (Márton Csaba) nagy erőfeszítéseket tesz a drámai feszültség fönntartására. Az egész előadás talán legnagyobb meglepetését a fiatal rocker-tévéműsorvezető okozta. Felfedezést tett Mikó művész úr. A második rész már bővelkedik izgalmas képekben (francia forradalom, londoni „szín”). Ádám szerepében Miller Zoltán — talán a szövegkönyvből adódóan — halványabb Lucifernél. Minden bizonnyal komoly konkurens lehet nemsokára Forgách Péternek. Az Évát alakító Keresztes Ildikó az első részben hangsúlyosabb. Időnként úgy tűnt, mintha a szerzőknek „útban volna” Éva asszony, pedig Keresztes Ildikó többet is elbírna. Kíváncsi lennék egyszer Varga Miklósról mint Luciferre. Félő, hogy a kitűnő énekes bennragad királyos szerepeiben. Incze József alakítása is nagyon emlékezetes marad számomra.

Kónya Andrásnak, a „látványfelelősnek” nehéz dolga volt, mert kevés pénzből kellett megoldania feladatát. Ami a díszletet illeti, az nem sikerült. A paradicsomi jelenet is ugyanazon falanszterállványok között játszódott, mint a legutolsó. Csupán a jelmezek kavalkádja jelentett fontos eligazítást a néző számára, hogy merre is kalandoznak a szereplők.

Az alkotók a soproni előadásokat bizonyára kísérleti „terepnek” is tekintik, s a végleges változat majd — mondjuk — a szegedi szabadtérre készül el — jövőre. Addigra pedig lehet, hogy riválisuk is lesz, mert Dobos Attila szintén erősen dolgozik a Madách-mű operai feldolgozásán. A záróképben egy táblán a felirat munkanélküli hajléktalan színészeiről szól. Reméljük, a Mikó-féle társulat számára mindez nem pesszimista jövőkép!

Soproni sírásó (Májusban új rockoperát mutattak be a Soproni Petőfi Színházban)

Írta: Adminisztrátor

2010. április 13. kedd - Módosítás: 2010. április 13. kedd

Zétényi Zoltán

Fotó: 2Z Fotó & Média